

източна България, а още повече тѣхнитѣ паши и други висши чиновници, които съ страхъ и трепетъ минаватъ Балкана и се спасяватъ въ Карнобатъ (1774 г.). Сливенъ повторно е засѣгнатъ въ софрониевата автобиография прѣзъ врѣме на патилата му прѣди да прибѣгне къмъ анхиялския владика. По една разправия изъ търговското му минало, Софроний е билъ докаранъ въ Сливенъ заедно съ съгражданина си Х. Власи. Сливенскиятъ бостанджибаши ги прѣдава на мѣстния орта чаушъ; тѣ сж пѣтували въ голѣми изпитни подъ горещината отъ Сливенъ до Кортенъ, послѣдвани отъ самия бостанджибаши. Тоя бостанджибаши, съ сѣдалище въ Сливенъ, е билъ родомъ отъ Карнобатъ и се е наричалъ Сербезолу Мехмедъ. Отъ него Софроний не малко си е изтеглилъ. Той може да се счита за физическия виновникъ на по-нататъшната сждба на Софроний, когото срѣщаме въ Вратца и Букурещъ съ духъ и трудове, които го правятъ една отъ най-якитѣ звѣзди на нашето възраждане.

Сливенъ до 1830 г.: пришелци, паметници и произшествия.

Сливенъ съ огледъ на населението му до 1830 г., като дѣло на бързото нарастване на града прѣзъ даалийскитѣ и кърджалийски върлувания, е билъ почти сжщиятъ какъвто го виждаме и днесъ. Още въ първата четвъртъ на XIX-я вѣкъ нѣкои пѣтешественици броятъ въ него около 25,000 души. Три четвърти отъ тѣхъ се изселватъ въ 1830 г. и Сливенъ трѣбало наново да се заселва. Освободителната война докара нови изселвания, и едва наскоро Сливенъ достигна такъвъ брой жители съ какъвто се е радвалъ вѣкъ прѣди. Нѣщо повече днесъ липсватъ по-голѣмата частъ отъ сливенскитѣ паметници до горнята дата (1830 г.). Джамиитѣ на града, като робственни обелиски, днесъ сж съборени. Многобройнитѣ, роскошни чешми, покрити съ кубета, засѣнчвани отъ широки стрѣхи, вѣковни дървета и съблазнителни хасми, съ избликваща студена вода — днесъ сж затрити и жалко възпроизведени съ струпани тукъ-тамъ кюнци, покрити съ груби плочи и камъни, споени съ глина — всичко това безъ всѣкакъвъ стилъ и ефектъ. Сжщото се отнася и за многобройнитѣ сливенски шадрафани (фон-